ततः संशप्तकाः सर्व्वे परिवार्य्य धनञ्जयं। शस्त्रौघैर्म्मृदुः क्रुद्धा नादयन्तो दिशो दश।
अभ्यर्द्दितस्तु तैर्ज्जिष्णुः शक्रतुल्यपराक्रमः। ऐन्द्रमस्त्रममेयात्मा प्रादुश्चक्रे महारथः।
ततः शरसहस्राणि प्रादुरासन् विशाम्पते। ध्वजानां छिद्यमानानां कार्म्मुकाणाञ्च मारिष।
रथानां सपताकानां तूणीराणां युगैः सह। अक्षाणामथ चक्राणां योक्त्राणां रश्मिभिः सह। १०५
कूवराणां वरूथानां पृषत्कानाञ्च संयुगे। अश्वानां पतताञ्चापि प्रासानामृष्टिभिः सह।
गदानां परिघाणाञ्च शक्तितोमरपट्टिशैः। शतघ्नीनां सचक्राणां भुजाणाञ्चोरुभिः सह।
कण्ठसूत्राङ्गदानाञ्च केयूराणाञ्च मारिष। हाराणामथ निष्काणां तनुत्राणाञ्च भारत।
छत्राणां व्यजनानाञ्च शिरसां मुकुटैः सह। अश्रूयत महाशब्दस्तत्र तत्र विशाम्पते।
सकुण्डलानि खड्गानि पूर्णचन्द्रनिभानि च। शिरांस्युर्व्यामदृश्यन्त ताराजालमिवाम्बरे। ११०
सुस्रग्वीनि सुवासांसि चन्दनेनोक्षितानि च। शरीराणि व्यदृश्यन्त निहतानां महीतले।
गन्धर्व्वनगराकारं घोरमायोधनं तदा। निहतै राजपुत्रैश्च क्षत्रियैश्च महाबलैः।
हस्तिभिः पतितैश्चैव तुरङ्गैश्चाभवन्मही। अगम्यरूपा समरे विशीर्णैरिव पर्व्वतैः।
नासीच्चक्रपथस्तत्र पाण्डवस्य महात्मनः। निघ्नतः शात्रवान् भल्लैर्हस्त्यश्वं चास्यतो महत्।
आतङ्कादिव सीदन्ति रथचक्राणि मारिष। चरतस्तस्य संग्रामे तस्मिन् लोहितकर्द्दमे। ११५
सीदमानानि चक्राणि समूहुस्तुरगा भृशं। श्रमेण महता युक्ता मनोमारुतरंहसः।
बध्यमानन्तु तत् सैन्यं पाण्डुपुत्रेण धन्विना। प्रायशो विमुखं सर्व्वं नावतिष्ठत भारत।
तान् जित्वा समरे जिष्णुः संशप्तकगणान् बहून्। विरराज तदा पार्थो विधूमोऽग्निरिव ज्वलन्।
इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि संशप्तकजये सप्तविंशोऽध्यायः॥ २७॥
॥ सञ्जय उवाच॥ युधिष्ठिरं महाराज विसृजन्तं शरान् बहून्। स्वयं दुर्य्योधनो राजा प्रत्यगृह्णादभीतवत्।
तमापतन्तं सहसा तव पुत्रं महारथं। धर्म्मराजो द्रुतं विद्ध्वा तिष्ठतिष्ठेति चाब्रवीत्। ११९
स तु तं प्रतिविव्याध नवभिर्निशितैः शरैः। सारथिञ्चास्य भल्लेन भृशं क्रुद्धोऽभ्यताडयत।
ततो युधिष्ठिरो राजन् स्वर्णपुङ्खान् शिलीमुखान्। दुर्य्योधनाय चिक्षेप त्रयोदश शिलाशितान।
चतुर्भिश्चतुरो वाहांस्तस्य हत्वा महारथः। पञ्चमेन शिरः कायात् सारथेश्च समाक्षिपत्।
षष्ठेन तु ध्वजं राज्ञः सप्तमेन तु कार्म्मुकं। अष्टमेन तथा खड्गं पातयामास भूतले।
पञ्चभिर्नृपतिञ्चापि धर्म्मराजोऽर्द्दयद्भृशं। हताश्वात्तु रथात्तस्मादवप्लुत्य सुतस्तव। १२५
उत्तमं व्यसनं प्राप्तो भूमावेवावतिष्ठत। तन्तु कृच्छ्रगतं दृष्ट्वा कर्णद्रौणिकृपादयः।
अभ्यवर्त्तन्त सहसा परीप्सन्तो नराधिपं। अथ पाण्डुसुताः सर्व्वे परिवार्य्य युधिष्ठिरं।
अन्वयुः समरे राजंस्ततो युद्धमवर्त्तत। ततस्तूर्य्यसहस्राणि प्रावाद्यन्त महामृधे।
ततः किलकिलाशब्दः प्रादुरासीन्महीपते। यत्राभ्यगच्छन् समरे पाञ्चालाः कौरवैः सह।
नरा नरैः समाजग्मुर्व्वारणा वरवारणैः। रथाश्च रथिभिः सार्द्धं हयाश्च हयसादिभिः। ११३०